

België op de schopstoel

door Hilde Kieboom

Publicatiedatum : 2007-03-08 in “De Morgen”

Wordt het Vlaams opbod ons niet door de strot geramd?

Koningshuisje pesten lijkt wel de sport van het jaar. De rel over prins Laurent en zijn villa, of die over prins Filip en zijn omgang met de pers, is nog maar net gaan liggen of prinses Astrid ligt onder vuur. Uitgerekend zij die zonet de monarchie van de ondergang moest redden. Als voorzitter van het Rode Kruis wordt haar of haar 'entourage' vooral verweten een rem te zijn op verdere communautaire opsplitsing. Dat is op zich niet nieuw. Cornelio Sommaruga, oud-voorzitter van het Internationale Rode Kruis, vertelde me jaren geleden al hoe de slagkracht van zijn organisatie in ons land afkalfde door het voortdurende communautaire gekibbel. Als Zwitser verwonderde hij zich erover dat ons land zijn internationale uitstraling zo gemakkelijk prijs gaf voor al die energie- en geldverslindende interne twisten.

Het gaat er mij niet om dat de koninklijke familie boven alle kritiek verheven zou zijn. Of dat er niet gedebatteerd mag worden over hun precieze rol en de financiering daarvan. Maar toch: gebiedt de eerlijkheid niet te stellen dat het koningshuis eerder sober leeft? Menig bedrijfsleider moet lachen als hij leest over welke bedragjes die dotaties eigenlijk gaan. En al zijn de leden van de koninklijke familie niet perfect - wie is dat wel? -, toch oefenen ze hun functie over het algemeen naar behoren uit. Wat is dan het probleem? Mij komt het voor dat in onze politieke context veel van die discussies allesbehalve onschuldig zijn. De stemmingmakerij dient immers maar één agenda: de verdere ondergraving van het Belgische samenlevingsverband.

Voor al aan deze kant van de taalgrens lijken velen er zich voor te schamen de verdediging van het koningshuis op te nemen. Zouden ze niet ouderwets overkomen? Zou het niet lijken of ze hun kritische zin verloren zijn? Erger nog: zouden ze misschien uit zijn op een adellijke titel? Nochtans hoeft de verdediging van een instelling die naar behoren werkt, geen reactionaire pro-establishmentreflex te zijn. Integendeel, in het huidige intellectuele Vlaamse klimaat is het bijna een daad van moed, ja van anticonformisme. Ook linkse volbloed republikeinen moeten beseffen dat de meeste ondergravers van het koningshuis een conservatieve agenda voor ogen staat.

De gebeurtenissen in de Mortselse gemeenteraad zijn veelzeggend. De portretten van het vorstenpaar werden uit de raadzaal verwijderd op voorstel van enkele Vlaams-nationalisten. Niet neutraal, vonden zij. Alsof een staat, net als ieder bedrijf of vereniging neutraal moet zijn, als het op zijn eigen symboliek aankomt. Alsof de verwijdering ervan een neutrale daad zou zijn. Normaal maken VB-voorstellen weinig of geen kans, maar te weinig Mortselse verkozenen van de andere partijen hadden de moed hun nek uit te steken. Het ging toch maar om het koningshuis.

Worden die anti-Belgische retoriek, dat Vlaamse opbod, ons niet door de strot geramd? Van het oude AVV-VVK lijkt alleen het tweede lid geschrapt. Nu is het gewoon 'Alles Voor Vlaanderen', met nieuwe zuiverheidsrituelen en nieuwe taboes. Neem nu de Franstaligen in Vlaanderen. Ik koester geen enkele heimwee naar de francofone dominantie, maar nu lijkt het erop alsof deze groep in rook is opgegaan. Dat is een verboden vorm van diversiteit. Iedere minderheid geniet grote bescherming, maar zij zijn zowat vogelvrij verklaard. Niemand die nog maar becijfert met hoeveel zij zijn of onderzoekt hoe zij leven, denken en voelen. Hoewel vele families een oude stamboom hebben in Vlaanderen en perfect tweetalig geworden zijn, voelen zij zich hier niet langer thuis. De jongere generaties verhuizen steeds vaker naar Brussel of Waals-Brabant.

Is dat een probleem? Het is in ieder geval een verlies. Die evolutie wijst op de tendens dat Vlaanderen een etnisch begrip wordt, met een gesloten en defensieve grondhouding. Een cultureel zelfvoldane regio waar het moeilijk wordt om echt bij te horen. Dat lijkt mij nu net de meerwaarde van het Belgische samenlevingsverband ten opzichte van een onafhankelijk Vlaanderen: België is vanaf zijn ontstaan geen etnisch idee. Dit heterogene landje leert ons leven in complexiteit en behoedt ons voor een gevaarlijke vorm van zuiverheid. Alleen daarom al lijkt het sluitstuk van de Belgische constellatie, de monarchie, mij het verdedigen waard. En dat men nu niet zegt dat ik hengel naar een adellijke titel. Die heb ik namelijk al.

Hilde Kieboom is voorzitter van de Sint-Egidiusgemeenschap in Antwerpen.